

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **XXX**
státní příslušnost: XXX
t. č. pobytem: XXX
zastoupen Mgr. Marinou Musilovou, advokátkou
Sukova 49/4, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2023, č. j. MV-132980-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2023, č. j. MV-132980-4/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 6. 2023, č. j. OAM-30546-16/DP-2022, *se ruší a věc se vrací* žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je *povinna* zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 200 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Mariny Musilové, advokátky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce neuspěl se svou žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *jiné/ostatní*. V Česku chtěl studovat kurz anglického jazyka. Podle správních orgánů se ale žalobcem zamýšlený účel pobytu nutně neváže na naše území. Proto podle nich za tímto účelem nelze ani získat pobytové oprávnění. Soud tento právní názor neposvětil.

II. Rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce pobýval v Česku na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *studia* vydaného s platností do 31. 8. 2022. Původně studoval program *Chemie pro medicínské aplikace* na Fakultě informačních technologií Vysokého učení technického. Toto studium mu ale škola dne 22. 8. 2022 ukončila, protože nezískal dostatečný počet kreditů. Jednalo se přitom již o druhé studium totožného programu. Toho dřívějšího žalobce v srpnu 2020 zanechal.
3. Dne 17. 8. 2022 žalobce podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky („OAMP“) žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu. Tentokrát ale za účelem *ostatní/jiné*, tj. studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobce chtěl v Česku absolvovat denní studium anglického jazyka. Organizovala ho společnost *Go Study group jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky s. r. o.* („Go Study“) ve školním roce 2022/2023 – konkrétně od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023.
4. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2023, č. j. OAM-30546-16/DP-2022, OAMP žádost žalobce zamítl podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců („rozhodnutí OAMP“). Zdůraznil, že každý pobyt cizince na území Česka musí plnit nějaký konkrétní účel, k jehož naplnění je třeba pobytu na území delšího než tři měsíce, případně jednoho roku. Některé účely zákon výslovně pojmenovává. U *jiného* účelu by se ale mělo jednat o aktivitu, která skutečně odůvodňuje dlouhodobý pobyt cizince na území a tato aktivita by se měla pojit s územím České republiky.
5. Pokud má být účelem pobytu vzdělávací aktivita, která není studiem, měla by mít podobnou intenzitu jako studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Může se jednat např. o studium na střední nebo vyšší odborné škole. Podstatné je, aby se tato aktivita pojila s územím České republiky v takové míře, že ji cizinec nemůže plnohodnotně absolvovat jinde než na území Česka. V případě jazykového vzdělávání se však s územím pojí pouze studium českého jazyka, který je úředním jazykem České republiky. Absolvování kurzu anglického jazyka není obdobou jazykové přípravy ke studiu vysoké školy v České republice. Nejedná se totiž o aktivitu, kterou by bylo možné absolvovat pouze na území České republiky. Nemůže proto odůvodňovat udělení dlouhodobého pobytu.
6. Žalobce se proti rozhodnutí OAMP odvolal. Žalovaná však jeho odvolání rozhodnutím ze dne 26. 9. 2023, č. j. MV-132980-4/SO-2023, zamítla a rozhodnutí OAMP potvrdila („rozhodnutí žalované“). Ztotožnila se s právním posouzením OAMP, že se studium anglického jazyka nutně neváže na území České republiky. Proto cizinci za tímto účelem nelze udělit povolení k dlouhodobému pobytu. Při posuzování naplnění účelu *jiné/ostatní* by stát měl disponovat širokým uvážením.
7. Žalobce namítal, že správní orgány změnilly svou ustálenou rozhodovací praxi. Žalovaná uvedla, že rozhodovací praxe správních orgánů sice má být předvídatelná. Pokud ovšem bude správní orgán s určitým časovým odstupem vydávat rozdílná rozhodnutí, může to mít řadu důvodů, např. změnu výkladu právního předpisu nebo změnu pro rozhodnutí stěžejního právního názoru. Podstatné je, že žalobce nedoložil, že by angličtinu nemohl

studovat jinde. K jeho tvrzení, že toto studium probíhá bilingválně česko-anglicky, a proto by jej nemohl studovat v zemi původu, žalovaná nepřihlédla z důvodu koncentrační zásady.

III. Podání účastníků řízení

8. **Žalobce** namítá, že v době podání žádosti OAMP běžně akceptoval kurzy anglického jazyka jako důvod pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem *jiné/ostatní*. Jeho aktuální zcela opačný přístup proto porušuje princip právní jistoty a legitimního očekávání žalobce. Žalovaná přitom nepopírá, že ke změně právní praxe došlo. Shodně s OAMP zdůrazňuje nutnost existence konkrétního účelu pobytu a jeho vázanost na území České republiky. Žalobce ale doložil doklad odůvodňující konkrétní účel pobytu na území České republiky – doklad o studiu na jazykové škole. Měl za to, že takový doklad je dostačující. Vycházel z ustálené rozhodovací praxe OAMP.
9. Žalobce nerozporuje, že na některá pobytová oprávnění (např. dlouhodobé vízum) není právní nárok. Tato skutečnost nedává prostor libovůli správního orgánu. I pro rozhodování bez právního nároku na určité oprávnění platí zákaz libovůle a zásada jednotného rozhodování. Ke změně rozhodovací praxe může dojít. Tato změna se však nemůže dotýkat již zahájeného správního řízení, aniž by správní orgán žalobce náležitě poučil. V tomto případě došlo ke změně právní praxe od března 2023. Pokud by OAMP o žádosti žalobce rozhodl v zákonné lhůtě, tato změna by se jej nedotkla.
10. Již při výsledku žalobce uváděl, že ve svém předchozím studiu neuspěl kvůli neznalosti angličtiny. Proto se přihlásil na kurz anglického jazyka. Nemohl přitom vědět, že je nutné vysvětlit, proč angličtinu nemohl studovat v zemi původu. Tím spíš, pokud jej správní orgán nepoučil o změně rozhodovací praxe. Uplatnění tohoto tvrzení v odvolacím řízení není porušením koncentrační zásady.
11. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že studium anglického jazyka na území České republiky není účelem, který by odůvodňoval dlouhodobé setrvání cizince na území. Daný kurz nemohl absolvovat v zemi původu. Studium na *Go Study* probíhá v bilingvním prostředí (česko-anglickém). V zemi původu by studoval v prostředí rusko-anglickém, což by jej vůbec nepřipravilo na další studium na univerzitě v České republice. V současné době studium angličtiny již úspěšně ukončil. Od 1. 9. 2023 jej přijali ke studiu na Filozofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně (bakalářský studijní program *Čínská studia*). Jak dokládá i soupis předmětů tohoto programu, z nichž je pět v angličtině, právě znalost angličtiny byla pro studium nezbytná. Dokonce se v ní konala jedna část přijímací zkoušky. Rozhodnutí žalované dostatečně nevysvětluje, proč by vzdělávání angličtiny nebylo obdobně intenzivní jako jiná studia podle § 64 zákona o pobytu cizinců, pokud probíhalo každodenně.
12. Argumentace správních orgánů je podle žalobce nepřímou diskriminací z důvodu státní příslušnosti. Odporuje čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie. Správní orgán totiž tímto svým názorem nepřímou uvádí, že jazykové školy v České republice nemohou studovat cizinci ze třetích zemí. Tuto námitku žalovaná nevypořádala.
13. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce nevznáší žádnou novou argumentaci. Odkázala proto na odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce změny rozhodovací praxe a legitimního očekávání žalobce dodala, že žalobce neprokázal, odkud právě on čerpal legitimní očekávání, že kurz anglického jazyka je důvodem pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem *jiné/ostatní*.

14. **Žalobce** v replice doplnil, že o uznávání studia angličtiny na jazykové škole věděl z běžných informačních zdrojů. *Go Study* je jako jazyková škola mezi zahraničními studenty známá. Specializuje se na jazykovou přípravu zahraničních studentů. Spolupracuje také s vysokými školami v Česku. Žalobce to věděl z běžně dostupných informací a od svých známých, kteří úspěšně studovali anglický jazyk na *Go Study*. Správní orgán běžně akceptoval toto studium při posouzení účelu pobytu *jiné/ostatní*.
15. Žalovaná změnu správní praxe nepopírá. Z jejího vyjádření vyplývá, že tu taková praxe byla. Žalobce navrhuje soudu, aby si od OAMP vyžádal statistické údaje o rozhodnutích vydaných např. od ledna 2020 do března 2023, ve kterých Ministerstvo vnitra povolilo dlouhodobý pobyt za účelem *jiné/ostatní* cizincům, kteří studovali anglický jazyk na jazykových školách v Česku. Přístup správních orgánů popírá zásadu rozhodování na základě individuálních skutečností každého případu. Nelze automaticky vylučovat vydání pobytových oprávnění všem ruským občanům. Žalobce nedokáže prokázat, že angličtinu nemůže studovat jinde. Ani to nebylo jeho povinností. Prokázal však, že nezbytné předpoklady pro studium na české vysoké škole, tj. dosažení určitého stupně angličtiny a současně češtiny, mohl získat jen v český mluvícím prostředí.

IV. Hodnocení soudu

16. O žalobě krajský soud rozhodl bez ústního jednání. Žalovaná s tím souhlasila a žalobce včas neprojevil nesouhlas s tímto postupem.
17. Žaloba je *důvodná*.

Žalobce dostatečně doložil účel pobytu

18. Soud úvodem předesílá, že nezpochybňuje, že projevem principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je i možnost regulovat migraci a rozhodovat o tom, za jakých podmínek umožní cizincům vstup a pobyt na svém území. Zároveň ale platí, že *rozhodování o žádostech o pobytová oprávnění nesmí být svévolné*. Systém projednávání žádostí se má zakládat na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí i průběžném prověřování, že se tato pravidla v praxi také dodržují. To platí i v případech žádostí o pobytová oprávnění, na která neexistuje právní nárok (srov rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57).
19. Soud také souhlasí s obecnou tezí, podle které zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že dlouhodobý pobyt každého cizince na území musí sledovat nějaký konkrétní účel – typicky zaměstnání, studium, podnikání nebo sloučení rodiny. Zároveň je nezbytné, aby cizinec během celé doby pobytu tento účel i skutečně naplňoval. Nestačí tedy například, pokud se cizinec zapsal ke studiu, aniž by skutečně plnil své studijní povinnosti. Nebo aby měl živnostenské oprávnění, aniž by skutečně podnikal.
20. Zákon o pobytu cizinců upravuje několik konkrétních účelů pobytu, pro které lze získat dlouhodobé vízum nebo dlouhodobý pobyt. Většina těchto účelů má svůj původ v unijním právu. Zároveň ale nevylučuje, aby cizinci žádali o pobyt za účelem, který zákon o pobytu cizinců výslovně nezná. V takovém případě se jim uděluje dlouhodobé vízum nebo pobyt za účelem *jiné/ostatní*. I v této situaci ale cizinci musí k žádosti o pobytové oprávnění předložit doklad potvrzující účel pobytu na území [viz § 46 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

21. Vzdělávání cizinců se bude ve většině případů realizovat v rámci dlouhodobého pobytu vydaného za účelem *studia*. Zákon o pobytu cizinců v § 64 definuje, co se v té souvislosti rozumí *studiem*. Jedná se o právní úpravu, která je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801. Za studium zákon o pobytu cizinců v určitých případech považuje i účast na jazykovém kurzu. Ovšem pouze pokud se jedná o přípravu ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy [§ 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
22. Jiné vzdělávací aktivity, než jsou ty, na které dopadají směrnice 2016/801 a § 64 zákona o pobytu cizinců, tedy nelze v České republice uskutečňovat na základě dlouhodobého pobytu (případně víza) za účelem studia. To ale neznamená, že by cizinci tyto jiné vzdělávací aktivity nemohli v Česku realizovat vůbec. Pouze to znamená, že si budou muset žádat o pobytové oprávnění za účelem *jiné/ostatní*. Půjde například o (1) vzdělávání cizince v neakreditovaném studijním programu na veřejné či soukromé vysoké škole; (2) vzdělávání ve škole, která je akreditována nebo má akreditovaný studijní program v jiném státě než České republice; (3) účast na jazykových a odborných kurzech a programech, které neslouží k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy; (4) případně účast na jiných studijně poznávacích a vzdělávacích kurzech a programech, které provádějí instituce, které nelze podřadit pod zákon č. 561/2004 Sb. (v případě základních, středních a vyšších odborných škol) nebo zákon č. 111/1998 Sb. (v případě vysokých škol).
23. Za pochopitelnou podmínku soud také považuje, aby se aktivity, které cizinec zamýšlí v rámci pobytu za účelem *jiné/ostatní* realizovat, skutečně vyžadovali jeho dlouhodobou přítomnost na území České republiky. Nemůže se tedy jednat o jednorázovou aktivitu nebo činnost, která není natolik časově intenzivní, aby vyžadovala pobyt cizince na území delší než tři měsíce, resp. jeden rok.
24. Se správními orgány se však již soud rozchází v tom, že by se (a) muselo jednat o takový účel pobytu, který se bude pojit výhradně s územím České republiky, a (b) který nebude možné realizovat v jiné zemi, případně v zemi původu cizince.
25. Ze zákonné podmínky doložit ke každé žádosti o pobytové oprávnění konkrétní účel pobytu podle soudu *nelze dovodit, že by cizinec musel zároveň prokazovat, že daný účel musí nutně plnit výhradně na území České republiky a nikde jinde*. V takovém případě by totiž nebylo možné získat pobytové oprávnění ani například za účelem studia na univerzitě, která sice sídlí v České republice, ale má akreditaci z jiné země a výuka probíhá v jiném než českém jazyce. *Ad absurdum by z tohoto důvodu nebylo možné povolit téměř žádný pobyt*. Téměř žádný účel se neváže výhradně na území České republiky do té míry, že jej nelze realizovat v jiné zemi, případně v zemi původu cizince. Pracovat, studovat nebo podnikat cizinec také nemusí nutně jenom v Česku.
26. Jak soud uvedl výše, jazykovou přípravu lze za určitých podmínek považovat za studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak, pouze pokud jde o přípravu na budoucí studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole, která zároveň tento jazykový kurz nabízí. V takovém případě cizinec absolvuje studium českého jazyka, aby následně mohl v češtině studovat. To však ale neznamená, že by cizinci nemohli na území České republiky absolvovat kurzy anglického (případně jiného) jazyka. Byť ne v režimu pobytu za účelem studia, ale v režimu pobytu za účelem *jiné/ostatní*.

27. Jak uváděl žalobce, nejenom znalost češtiny, ale znalost cizího jazyka může být nezbytná také pro další studium na vysoké škole. Ostatně i řada akreditovaných studijních programů nabízených veřejnými vysokými školami probíhá v anglickém jazyce. A jejich studium se také považuje za studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Soud proto nevidí žádný legitimní důvod k tomu, aby intenzivní roční kurz anglického jazyka nemohl být důvodem pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem *jiné/ostatní*.
28. Spjatost účelu pobytu s územím České republiky musí existovat pouze v tom ohledu, že se konkrétní činnost, pro kterou cizinec žádá o pobytové oprávnění, musí realizovat v České republice, a proto je zde nutná jeho dlouhodobá přítomnost. *To žalobce splnil*. Výuka anglického jazyka měla probíhat na území Česka – na Kopečné 3 v Brně. Zároveň se jednalo o aktivitu, která je srovnatelně intenzivní jako „klasické“ studium. Žalobce doložil, že výuka měla probíhat v rozsahu 20 vyučovacích hodin týdně. Jedná se tedy o dostatečně intenzivní aktivitu, srovnatelnou s prezenční formou studia na vysoké škole. Je proto zřejmé, že vyžaduje dlouhodobou přítomnost žalobce na území.
29. Žalobce podle soudu dostatečně doložil účel pobytu na území. K neudělení dlouhodobého pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců proto v jeho případě nebyl důvod. Související námitky žalobce jsou proto důvodné.

Správní orgány se bez legitimních důvodů odchýlily od své ustálené správní praxe

30. Při posuzování, zda předložené doklady dostatečně odůvodňují udělení pobytového oprávnění za účelem, který zákon o pobytu cizinců výslovně neupravuje, mají správní orgány poměrně široký prostor pro uvážení, zda takový pobyt cizinci umožní nebo ne. V tom soud se žalovanou obecně souhlasí. *Prostor pro uvážení, ve kterém se správní orgány mohou pohybovat, ovšem není bezbřehý*. Jeho meze plynou mimo jiné z ustálené správní praxe správního orgánu.
31. Ustálenou správní praxí se rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ (viz bod 81 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS; „usnesení rozšířeného senátu“). Taková ustálená správní praxe zakládá legitimní očekávání potenciálních účastníků správního řízení, že pokud budou postupovat určitým způsobem, který dříve vedl k určitému výsledku, mohou spoléhat na to, že i v jejich případě tento výsledek nastane. Jednou ze základních zásad správního řízení ostatně je povinnost správních orgánů dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu).
32. Žalobce již v odvolacím řízení namítal, že podle ustálené správní praxe mohl cizinec (při splnění všech zákonných podmínek) získat dlouhodobý pobyt za účelem *jiné/ostatní* i v případech jazykových kurzů, které nesplňují definici studia podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců. *Žalovaná zároveň nezpochybňuje, že taková správní praxe dříve skutečně existovala*. Ve svém rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě pouze v obecné rovině uvádí, že se správní praxe za určitých podmínek může změnit. Tato změna podle ní automaticky neznamená, že by vydané rozhodnutí bylo nezákonné.
33. Soud proto považuje za nesporné mezi účastníky řízení, že dřívější správní praxe umožňovala povolení dlouhodobého pobytu za účelem *jiné/ostatní* v případě, že cizinec se chtěl účastnit

jazykového kurzu, který nebyl studiem ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců (k použití nesporných skutečností viz § 120 odst. 3 občanského soudního řádu a Kühn, Z. § 52. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 425). Žalobce proto legitimně očekával, že správní orgány rozhodnou v souladu s touto správní praxí.

34. Legitimnímu očekávání, které plyne z ustálené správní praxe, a možným změnám takové správní praxe se věnuje usnesení rozšířeného senátu. Vysvětluje, že „[s]právní praxi zakládající legitimní očekávání lze změnit, pokud je taková změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi. Libovolná (svévolná) změna výkladu právních předpisů směřující k tíži adresátů není přípustná. Za racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe lze přitom s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad).“ (bod 82 usnesení rozšířeného senátu).
35. Správní praxe, která může zakládat legitimní očekávání, tedy není absolutně nepřekonatelná. Někdy se skutečně může změnit. V tom má žalovaná pravdu. *Ustálenou správní praxi však nelze změnit ze dne na den a bezdůvodně*. Od určité správní praxe, která se postupem času vytvořila, je totiž možné se odchýlit zásadně pouze do budoucna (*pro futuro*), z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 Ans 7/2005-86; viz také Kühn, Z. § 78. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol, cit. výše, s. 641 až 642).
36. V tomto případě ovšem ke změně správní praxe došlo náhle. Aniž by žalovaná tuto změnu řádně vysvětlila. Ani neumožnila žalobci se s ní seznámit a reagovat na ni. Ve svém rozhodnutí neuvádí žádný legitimní důvod, který ji vedl k tomu, že najednou prakticky znemožňuje cizincům žádat o pobytové oprávnění za účelem studia intenzivního jazykového kurzu jiného jazyka než češtiny.
37. Ve vyjádření k žalobě žalovaná namítá, že žalobce neprokázal, že konkrétně jemu svědčilo legitimní očekávání z důvodu ustálené správní praxe. Účastník řízení však nemusí dokládat, jakým způsobem své legitimní očekávání nabyt. Není podstatné, že o dlouhodobý pobyt za účelem *jiné/ostatní* žádá poprvé. Podstatné naopak je, že správní orgán musí dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud tedy v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či případech, je nutné chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 Afs 50/2009-233).
38. Soud opakuje, že správní orgány nemohou při rozhodování o právech a povinnostech jednotlivců postupovat svévolně. Legitimní očekávání jednotlivců, že správní orgán bude posuzovat jejich věc obdobně jako jiné srovnatelné věci posuzované v minulosti, vzniká, pokud existuje ustálená správní praxe. To přitom žalovaná nezpochybnila. Pokud tedy nyní rozhodla v rozporu se svou dřívější rozhodovací praxí, aniž by vysvětlila důvod tohoto svého výkladového obratu, postupovala svévolně. A tedy nezákonně.
39. Námitky žalobce poukazující na neodůvodněnou změnu správní praxe žalované jsou tedy taktéž důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Protože soud shledal, že k neudělení oprávnění k dlouhodobému pobytu zde nebyl zákonný důvod, zrušil i rozhodnutí OAMP. Právním názorem soudu jsou oba správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalované povinnost uhradit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 14 200 Kč. Tato částka se skládá ze soudních poplatků ve výši 4 000 Kč (za podání žaloby a úspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku) a dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobce – příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], podání žaloby a podání repliky [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Tarifní hodnota úkonu činí 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto činí 3 100 Kč. K částce 9 300 Kč třeba dále připočíst paušální náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 6. března 2024

Martin Kopa
samosoudce